

ΕΝΤΥΠΟ ΔΡΟΜΟΥ // ΤΕΥΧΟΣ #10 // ΑΝΟΙΞΗ 2026

Το έντυπο που κρατάς στα χέρια σου γράφτηκε, πληρώθηκε, τυπώθηκε και μοιράζεται στις γειτονιές των Βορείων από την αντιφασιστική ομάδα Antifa North. Αν αυτά που διαβάζεις σου φαίνονται ενδιαφέροντα, εδώ θα βρεις περισσότερα:
www.antifanorth.net

Introduction

Κοιτάξτε να δείτε, η εποχή μας είναι ζόρικη. Το ξέρουμε. Αστυνομία παντού, νέες απαγορεύσεις, μισθοί για τα μπάζα και πάει λέγοντας. Τα ζούμε, μην τα ξαναλέμε. Στο βάθος βρίσκεται το ελληνικό κράτος. Που οργανώνει αυτή την κόλαση. Και φροντίζει να την τρώμε καθημερινά στη μάπα όσοι κι όσες δεν έχουμε φράγκα. Όσοι κι όσες ανήκουμε στον πάτο αυτής της κοινωνίας. Την ίδια στιγμή, το ελληνικό κράτος μας ξεκαθαρίζει ότι τίποτα απ' όλα αυτά δεν γίνεται στην τύχη: όλα γίνονται γιατί μπορεί αύριο να χρειαστεί να φορέσουμε τα χακί με το ζόρι και να πάμε να ψοφήσουμε για να το υπερασπιστούμε. Ζόρικη εποχή και λίγα λέμε.

Σε κάτι τέτοιες εποχές γίνεται εύκολο να πιστέψουμε ότι δεν υπάρχει τίποτα που να αξίζει να πεις και να κάνεις ενάντια σ' αυτή την κατάσταση. Ας πιούμε καλύτερα καμιά μπίρα ακόμα κι ας καπνίσουμε κάνα τσιγάρο, όσο επιτρέπεται τέλος πάντων. Μέχρι εκεί, όλα τα υπόλοιπα είναι μάταια. Αυτή την αντίληψη προμοτάρουν κι όλα τα μίντια της χώρας. Το ελληνικό κράτος είναι παντοδύναμο. Δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα εναντίον του. Αγαπήστε το ή αν δεν ψήνεστε, απλώς σκάστε. Αυτό μας λένε.

Αν σας ακούγεται δελεαστικό, τότε ίσως να πρέπει να διαβάσετε τίποτα άλλο. Γιατί για εμάς δεν είναι καθόλου. Και δεν είμαστε μόνοι και μόνες. Είμαστε χιλιάδες εκεί έξω που δεν πρόκειται σε καμία περίπτωση να υπακούσουμε. Σιγά μην αγαπήσουμε ποτέ το κράτος μας. Αυτό ευθύνεται για όλα τα σκατά που ζούμε. Και σιγά μην πάμε να ζήσουμε μια μοναχική ζωή με ραμμένο το στόμα. Απλά δεν μας παίρνει.

Κι όταν λέμε να βρεθούμε, το εννοούμε! Τον Δεκέμβρη που μας πέρασε στήσαμε ένα open mics στην Τούφα στο Χαλάνδρι. Και κόντρα στο πνεύμα των καιρών, οι γειτονιές του Βορρά έδειξαν ότι είναι ζωντανές. Σίγουρα θα τα ξαναπούμε εκεί έξω σύντομα.

Όλοι και όλες εμείς, φτιαχτήκαμε μέσα στις ζόρικες εποχές. Ξανά και ξανά, μας έλεγαν να το βουλώσουμε επειδή δεν έχουμε τη δύναμη να κάνουμε το παραμικρό. Κι όμωστους αγνοούσαμε. Και κάθε φορά, όλο και κάτι καινούριο κάναμε. Έχουμε πλακωθεί με τους φασίστες, έχουμε απηφήσει τις περιπολίες, έχουμε σπάσει τους περιορισμούς της καραντίνας, έχουμε κρατήσει τις γειτονιές μας ζωντανές. Ο κόσμος μας δεν θα ήταν ο ίδιος αν δεν τα είχαμε κάνει όλα αυτά. Θα ήταν λιγάκι χειρότερος.

Σήμερα, έχουμε απέναντί μας τον ελληνικό φασισμό σε όλο του το μεγαλείο. Στραγγαλίζει την καθημερινότητα μας και μας κουνάει στα μούτρα ένα μέλλον γεμάτο θάνατο. Για μια ακόμα φορά μας καλεί να υποκύψουμε στη ματαιότητα. Και για μια ακόμη φορά πρέπει να βρούμε τους τρόπους να κάνουμε το ακριβώς αντίθετο. Δεν υπάρχει συνταγή, πέρα απ' το πρώτο βήμα: να βρισκόμαστε και να μιλάμε. Και δεν υπάρχει βεβαιότητα, πέρα από μια: είμαστε antifa με χίλιους τρόπους και δεν το βουλώνουμε με τίποτα.

**για αυτοκόλλητα
στείλε mail:
antifanorth@gmail.com**

Ρε τι είπαμε; Κάτω τα ξερά σας από τα ΕΠΑΛ!

Οι ρουφιάνοι αυτού του τύπου δείχνουν ασταμάτητο ενδιαφέρον τα τελευταία χρόνια για τα ΕΠΑΛ. Τελευταίο επεισόδιο του ενδιαφέροντός τους ήταν η κατακραυγή για μία «απαράδεκτη» διευθύντρια στο 3ο ΕΠΑΛ Χαλανδρίου. Όποτε όμως η κουβέντα πηγαίνει στα επαγγελματικά λάκεια της χώρας, ως δια μαγείας όλοι καταλήγουν σε ίδια συμπεράσματα. Αδιάφοροι μαθητές, χαμηλού επιπέδου, εγκληματικές συμμορίες και βίαια περιστατικά, απουσία αυστηρότητας από διευθυντές και καθηγητές, ανοργάνωτα σχολεία. Πρέπει να επέμβει η πολιτεία, λένε, για το καλύτερο μέλλον των παιδιών. Πλέον όμως όποιος βλέπει τέτοιο ενδιαφέρον για την πάρτη του πρέπει να είναι τουλάχιστον καχύποπτος. Έχουμε περάσει, βλέπετε, διάφορα και όσο οι καιροί σκληραίνουν τόσο καταλαβαίνουμε πιο καλά ότι σε αυτόν τον κόσμο **όταν οι ειδικοί δείχνουν ενδιαφέρον για ανθρώπους σαν κι εμάς κάτι «βρόμικο» έχουν στο μυαλό τους.**

Όταν λοιπόν το κράτος και οι ρουφιάνοι του ασχολούνται με τα ΕΠΑΛ σίγουρα δεν ενδιαφέρονται για το καλό της εργατικής νεολαίας που βρίσκεται εκεί μέσα. Κακά τα ψέματα, για τα παιδιά της εργατικής τάξης μιλάνε. Για αυτούς και αυτές που θα στελεχώσουν τα επόμενα πολεμικά χρόνια τις σκατοδουλειές των αφεντικών. Που θα αναγκαστούν να δουλεύουν για ψίχουλα, θα ζουν μέσα σε στερήσεις, και θα παλεύουν μία ολόκληρη ζωή να βγουν από τα σκατά για τα οποία το κράτος τους προορίζει. Οπότε τα ΕΠΑΛ τελικά **φροντίζουν να διδάξουν στην εργατική τάξη τον τρόπο με τον οποίο θα ζει αυτήν την κόλαση της καθημερινότητας και δεν θα βγάζει κι.**

Καθηγητές, κοινωνικοί λειτουργοί, σύλλογοι γονέων, διευθυντές, είτε είναι αριστεροί είτε δεξιοί, συμφωνούν. Σκοπός τους να μάθουν στην πολυεθνική νεολαία ποια είναι η θέση της στην καπιταλιστική κοινωνία. Να υπενθυμίζουν τη σημασία της πειθαρχημένης ζωής και δουλειάς. Να απαγορεύουν τις συνήθειες της είτε στα σχολεία είτε εκεί έξω. Άλλωστε

Πίσω στη δεκαετία του 1920 φτιάχτηκε το πρώτο ΕΠΑΛ, γνωστό ως Σιβιτανίδειος. Το Δ.Σ. το βλέπουμε στη φωτό. Αποτελούταν από βιομηχάνους, καθηγητές και τον Μητροπολίτη. Η καθημερινή ζωή μέσα στο σχολείο θύμιζε στρατόπεδο. Εκκλησία κάθε μέρα, παρελάσεις, ξύρισμα κεφαλιών με την ψιλή, εθνικά χρήσιμα ρητά στους διαδρόμους, συγκεκριμένη ενδυμασία, αθόρυβη και πειθαρχημένη ύπαρξη. Όπως έλεγαν τότε είχε ως σκοπό να φτιάξει «πειθαρχικούς και μορφωμένους στρατιώτες της ευημερίας». Ακόμα αυτόν τον στόχο έχουν τα ΕΠΑΛ.

όλες οι απαγορεύσεις που επιβάλλονται στα σχολεία και ειδικότερα στα τεχνικά λύκεια στοχεύουν τις συνήθειες και τον τρόπο ζωής μας.

Απαγορεύεται να συναντιέσαι άνευ επίβλεψης. Να μοιράζεσαι τα ζόρια σου με τους ομοίους σου και όχι με φραγκάτους κοινωνιολόγους. Κι όταν θες να τους φτύσεις στα μούτρα για ό,τι μαλακία σου επιβάλουν σαν κανόνα, μπαίνει στη μέση η αριστερά. Αφού σε έχουν πει ανειδίκευτο εγκληματία, και σκουπίδι είναι έτοιμοι να σου διδάξουν τον τρόπο να αντιδράς.

Οπότε καλό θα ήταν να αφήσουν οι κρατικοί μούλοι την ψεύτικη έγνοια τα ΕΠΑΛ. Ξέρουμε καλά πως να στέκουμε απείθαρχοι. Καταλαβαίνουμε τον ρόλο τους στις ζωές μας και έχουμε βρει ευφάνταστους τρόπους να εκδηλώνουμε τις αρνήσεις μας. Η θέση μας σε αυτή την κοινωνία είναι γνωστή. Δεν είχαμε και ποτέ επιλογή. **Μας ένωνε πάντα το μίσος μας για τους κρατικούς υπαλλήλους κάθε είδους.** Είναι η δουλειά τους τέτοια που δημιουργεί το μίσος μας.

Μάλλον θα φταίει που αυτοί δεν πήγαν ποτέ σε ΕΠΑΛ.

Όχι ρε μαλάκα, δεν είχε ποτέ ξανά σε αυτό το στενό, που ήταν κρυμμένοι; Ηρεμα τώρα, κράνος φοράω, άδεια-ασφάλεια έχω, μια χαρά. Θα αργήσω λίγο στην δουλειά, εξ' άλλου έτσι που έχει γεμίσει μπλόκα η πόλη, το σάπιο παπί τους φωνάζει απο χιλιόμετρα. ΤΙ ΚΤΕΟ ΓΑΜΩ ΤΟ ΚΕΡΑΤΟ ΜΟΥ! Σκατά, πάει το μηχανάκι. Και μέχρι να το πάρω πίσω; Ωχ, το ακούω το μετρό να πλησιάζει ξανά, πάνω που έλεγα ότι τα κατάφερα, μία σεζόν στο κωλόνησο για να πάρω όχημα, να ξεφύγω από τα μέσα που σου τρώνε την ψυχή.

Αλλά ξέρεις τι, έχει και την μαγεία του, θα κάνω κοινωνιολογική μελέτη, τόσο άνθρωποι κάθε μέρα, που πάνε; Σχόλασαν και γυρνάνε, έχουν νεύρα, ποιος μπάρμπαρ στραβοκοιτάει κανέναν μετανάστη; Θα το πάρω ψύχραιμα, μερικές μέρες είναι, λίγο παραπάνω ταλαιπωρία με τη δουλειά και μετά ακόμα ένα σημείο που θα ξέρω ότι παίζει μπλόκο να προσέχω. Με όλα αυτά, έχω ξαναμάθει όλη την πόλη. Πώς να κινούμαι αποφεύγοντας μπλόκα, χρήσιμη γνώση, δεν τη βρίσκεις στο google maps.

Όπα, αυτό μας έλειπε, ελεγκτές. Το ραντάρ μου λειτουργεί άψογα, τους μυρίζεις από χιλιόμετρα, αυτό το βλέμμα μπάτσου από τα τεμπ, αχ πόσο θα ήθελαν να είναι κανονικοί μπάτσοι. Κανένα πρόβλημα, ασανσέρ. Σχεδόν πάντα βγάζει πίσω τους, ούτε αυτή τη γνώση τη βρίσκεις στο google.

Η κοινωνιολογική έρευνα συνεχίζεται: πάνω από την γη, κανονικοί μπάτσοι, σου ζητάνε ειδικά χαρτιά για να μετακινηθείς. Κάτω από τη γη ρουφιάνοι σαν μπάτσοι σου ζητάνε ειδικά χαρτιά για να μετακινηθείς, μικρές οι διαφορές. Αυτή η κοινωνία σε θέλει να είσαι μόνο δουλειά-σπίτι ενώ περνάς ένα κάρο checkpoint. Και δεν περνάμε όλοι τα ίδια προφανώς. Λες και οδηγεί παπί το αφεντικό μου, ή στριμώνχεται στα μέσα. Δεν είμαστε όλοι ίδιοι, αυτός δεν ξέρει ούτε πως να πάει στο σουπερ μάρκετ χωρίς GPS, εγώ ξέρω ότι στο ασανσέρ πολλές φορές δεν έχει κάμερες...

ΑΝΑΣΤΟΛΕΣ ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΦΩΡΑ

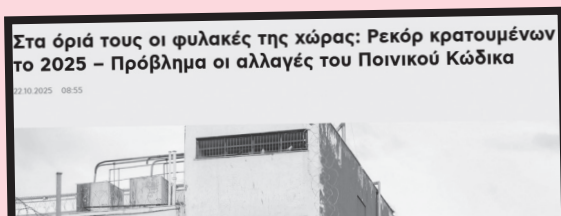
Οι καιροί που ζούμε είναι καιροί πολεμικής προετοιμασίας. Και το ελληνικό κράτος από ό,τι φαίνεται δεν είναι διατεθειμένο να καθίσει με σταυρωμένα τα χέρια και να αφήσει τη συγκυρία αυτή ανεκμετάλλευτη. Για να πετύχει τις αξιώσεις του όμως στον παγκόσμιο διακρατικό ανταγωνισμό πρέπει να εξασφαλίσει ότι όλα κυλούν ρολόι στο εσωτερικό του. Ότι ο καθένας έχει τον ταξικά καθορισμένο ρόλο του και ότι τον εκτελεί χωρίς προβλήματα.

Ένα από τα μέσα που έχει το κράτος, λοιπόν, για να επιτύχει την απαραίτητη εσωτερική πειθαρχία της εργατικής του τάξης, είναι «το μακρύ χέρι του νόμου». Δηλαδή, η παράνομοποίηση μιας όλο και αυξανόμενης γκάμας πρακτικών της εργατικής τάξης. Κοινώς, όλοι όσοι βρίσκουμε τρόπους να την παλεύουμε κηρυσσόμαστε παράνομοι με χίλιους τρόπους. Πρόστιμα για κράνη, παρόντα για ένα μπάφο, δικαστήρια για το γήπεδο μέχρι και ποινές φυλάκισης για ψύλλου πήδημα.

Σε αυτό το πλαίσιο, λοιπόν, δεν είναι να εκπλήσσει κανείς που τον Οκτώβριο το ελληνικό κράτος έσπασε όλα τα ρεκόρ για κρατούμενους στην επικράτεια του, ξεπερνώντας όπως μας λένε και τα ίδια αφεντικά τα 13.000 άτομα Δικά του ήταν και τα προηγούμενα ρεκόρ παρεμπιπτόντως.

Όπως προαναφέραμε όμως το πρόβλημα δεν αρχίζει και τελειώνει στις φυλακές. Η παράνομοποίηση των συνηθειών μας (με αθλητικούς νόμους, κατηγορίες για «συμμορίες ανηλίκων» αλλά και «παραμέληση ανηλίκων») είναι το άλλο μισό αυτής της κρατικής πρακτικής που εμπλέκει ένα όλο και αυξανόμενο κομμάτι της τάξης μας με τη δικαιοσύνη. Φορτώνει αμέτρητους από εμάς με πανάκριβα δικαστήρια που τρέχουν για χρόνια, και καθ' όλη την διάρκεια των οποίων θα πρέπει να είμαστε υπόδειγμα πολίτη για να μην καταλήξουμε στη φυλακή ή να δουλεύουμε μια ζωή για κατώτατο μισθό. Στην τελική άμα σέρνεις και κάνα δικαστήριο πίσω σου πας με άλλο αέρα στη δουλειά.

Η εργασία, λοιπόν, είναι η λέξη κλειδί για την όλη υπόθεση. Το κράτος έχει ανάγκη για εργασία στους τομείς που επιτάσσει η πολεμική συγκυρία. Αυτό στην πράξη το εξασφαλίζει με στυγνή ταξική βία. Με απλά λόγια το μοναδικό έγκλημα που χρειάζεται να διαπράξει κανείς για να μπλέξει με τον νόμο είναι να ανήκει στην εργατική τάξη. Τα υπόλοιπα τα αναλαμβάνει το κράτος.

Ο νέος κώδικας τιγκάρει τις φυλακές. Οι δημοσιογράφοι μιλάνε για «πρόβλημα». Αλλά αυτός είναι ο στόχος της κρατικής πολιτικής. Χωρίς να μετράμε καν όσους κουβαλάνε κατηγορίες χωρίς να είναι πίσω απ' το κάγκελο.

ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ ΣΤΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΙ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙ

Οι τοίχοι είναι όπως πάντα πόλεμος.

Από τη μία

ομαδικός τσαμπουκάς κι εφηβική καψούρα,
αγανάκτηση σε χίλιες γλώσσες κι antiifa αλητεία,
αμέτρητα tags και κομμάτια.

Κι από την άλλη

κρατικοί ρουφάνοι με γκρίζες μπογιές
να προσπαθούν μάταια να βάλουν σε τάξη
την απειθαρχία της μητρόπολης.

Κι αυτός ο πόλεμος

πάντα μας θυμίζει

ότι ακόμη και στον καιρό της νομιμοφροσύνης
υπάρχουν λόγοι και τρόποι να μιλάμε για λογαριασμό μας
και σίγουρα
υπάρχουν περιπέτειες που αξίζει να ζήσουμε.

